

Llegeix aquest text amb atenció.

Un d'aquells dies vaig descobrir a la paret un escorpí femella gros que portava una cosa que a primer cop d'ull semblava un abric de pell de color de camell. Una inspecció més a prop em va demostrar que aquesta peça era una massa de menuts minúsculs adherits al llom de la mare. Aquesta família em va captivar i vaig decidir d'entrar-los d'amagat a casa, al meu dormitori, per poder-los guardar i veure'ls créixer. Amb compte infinit vaig moure la mare i la família perquè es fiquessin a dins una capsa de llumins i llavors vaig afanyar-me cap a casa. Vaig tenir la mala sort que just entrar estaven servint el dinar; vaig posar amb molt de compte la capsa de llumins sobre la lleixa de la xemeneia del saló.

Distret amb el menjar i escoltant com discutia la família, vaig oblidar del tot les meves apassionants captures recents. Finalment, en Larry, havent acabat, va portar les cigarretes al saló i es va reclinar a la cadira, se'n va posar una a la boca i va agafar la capsa de llumins que jo havia dut.

Ara afirmo, com aquell dia, que l'escorpí femella no tenia cap intenció de fer mal. Estava inquiet i un xic enfadat d'estar tancat tant de temps dins una capsa de llumins i, per això, va aprofitar la primera oportunitat per escapar-se. Es va llançar fora de la capsa molt ràpidament, amb els menuts adherits desesperadament, i va fugir corrents per sobre del dors de la mà d'en Larry.

No gaire segur del que havia de fer després, l'escorpí femella va aturar-se a la mà amb el fibló corbat enlaire i a punt. En Larry, en sentir el moviment de les seves pinces, va donar-hi un cop d'ull per veure què era, i des d'aquell moment les coses es van fer més i més confuses.

Gerard Durrell,

La meva família i altres animals. 1988
(text adaptat)

